

הכרה הקיסרית ג'ואן צ'ן לבושה בכל המחלצות המסור- למרבה האירוניה, העיצוב והביצוע של התלבושות כולן נעשה במערב.

אופיום לקיסרית מנינת המזרח (מאני האן, סיניית המרגלת לטובת יפן מדיחה את הקיסרית לעישון

סמים, בעיקר אופיום, ודואגת להתדרדרותה הנפ- שית והגופנית גם יחד. בזמן שבעלה נסחף מתחת למיטריית הכוח היפאנית, נשארה הקיסרית בודדה.

אחד על-פני כורזי הארץ, ולא הבין מה בדיוק צריך לעשות כאן. מן הרגע שבו ניטל, בפקודת הקיסרית הישישה צרהסוי, והוכתר לקיסר, הוא חי במשך 15 שנים כלוא בתוך הכלוב המזוהב של העיר האסורה. הוא חי, התנהג, חשב וראה את העולם מזווית בלתי-יקימת למעשה. כל מה שקרה לאחר מכן, היה תהליך של חינוך, של התבגרות, של לימוד. כרברי הסינים זאת מטמורפוזה בה הופך דראקון לאדם, קיסר לאזרח פשוט. סרט כזה הוא כמובן אתגר מסובך וקשה במיוחד. מצד אחד, זאת הפקת-

חתן בן-16 שידוך כפוי כנהוג אז, הופך לזיווג רצוי בעזרת הכי- שרון המבורך של הכלה הצעירה ואן יונג, שממתיקה לקיסר את גולת בדידותו. ג'ואן צ'ן היא הכלה, ג'ון לון הוא הקיסר.

אסיר מלס. 981 עם תום מילחמת-העו- להם השנייה, אסרה סין המהפכנית את פואי, השליכה אותו לכלא ואילצה

אותו לעבור תהליך ארוך של חינוך מחדש, להסרת התרבות הישנה שנמשך 10 שנים. לצידו, משרתו האישי לשעבר (דניס דאן), אסיר מן המניין כמוהו. (סרט שסיפק לברטולוצ'י כמה וכמה שחקנים), אבל בסופו של דבר נדחתה בשל המבטא הור שלה. אותם מפקים שדחו אותה בשנות הדראקון גאלו אותה קצת יותר מאוחר, כאשר נתנו לה תפקיד בולט ב.מ.א.י.פ. לפי רומאן של ג'יימס (שוגון) קלאוויל, אלא שאו הרגיזה את כל מעריציה הישנים בסין. אלה היו רגילים לראות בה נערה תמימה וזכה, ואילו בסרט האמריקאי גילמה טיפוס מושחת ומרושע. בתפקידה החדש, היא ודאי תצליח להרגיע את הרוחות גם כי מולדתה.

בהונגיקונג, דחה הצעות מפתות לכוכבות בעיר מולדתו והיגר לארצות-הברית, מתוך ידיעה ברורה שיצטרך להתחיל מחדש. אחרי הצלחה ניכרת על בימות ניר יורק, כולל פרס אובי (אוסקר של הבמה) על הופעתו בתיאטרון של ג'וזף פאפ, הבטיח לו הסרט של צ'ימינו קאריירה קולנועית מבוססת לא פחות. ג'ואן צ'ן, המופיעה בסרט כרעייתו, עברה משבר קשה קצת יותר. בגיל 18 היתה השחקנית הפופולארית ביותר בסין העממית, כאר נסעה להצטרף להוריה הרופאים בארצות-הברית. שם לא הצליחה אפילו להופיע בסרטי פירסומת, ואלמוניותה הייתה אותה בהלם. תוך כדי לימודי הפקות קולנוע, הצליחה להשתלב, די בקושי, בכמה סרטי טלוויזיה, בהם היתה הסינית הקטנה שמסתפקת במישיפט אחר או שניים. היא כמעט והצליחה לזכות בתפקיד הנשי הראשי בשנות הדראקון

ענק מרהיבה, הדורשת מחקר מעמיק מצד המעצבים והתסריטאים גם יחד. לרשות הסרט עמדה תפאורת הקולנוע האדירה ביותר, זו שהוליווד לא העזה לעולם לבנות, כהגדרת ברטולוצ'י. תומאס, הירוע כמפיק שעוסק רק בפרויקטים שמושכים אותו עניינית, ולא רק כלכלית, העמיד לרשות ברטולוצ'י כל מה שצריך היה לשם כך. הסינים, עצמם, היו המומים ואלה התעניינו אצל מעצב התלבושות, ג'יימס אצ'סון, מאין השיג כליכך הרבה תלבושות מקוריות האמת היתה שהוא לא השיג אותן, אלא שיחורב במערב תלבושות שמצא במוסיאונים או שגיי לה את תיאורם המפורט בספרי ה- תקופה. לתפקיד הראשי בסרט בחר ברטר לוצ'י, אחר חיפושים רבים, בג'ון לון, השחקן הסיני-אמריקאי, שהיה הגנטי- טר השאפתן בשנות הדראקון. לון, שגדל בלהקת האופרה מקינג הפועלת

קיסר פלייבוי פו אי (ג'ון לון) וואן יונג (ג'ואן צ'ן), שינו חזות לחלוטין ומן התלבושות המסורתיות של אר- מון המלוכה עברו לבגדים מערביים, כשהם הופכים לשליטים בגלות.